

HỘI THÁNH TIN LÀNH VIỆT NAM
TẠI THỤY SĨ

71
9&10
2019

Theo **CHÚA**

Lạy Chúa, chúng tôi đi theo ai?
Chúa có những lời của **SỰ SỐNG ĐỜI ĐỜI.**

Giăng 6:68

Sức Mới số 71, tháng 09-10.2019
Năm thứ 10

<u>Bài viết – Suy Gẫm:</u>	Trang
Bốn mươi năm nhìn lại	3
Thơ : Con xin theo Chúa trọn đường	7
Yêu Chúa và Phục vụ Chúa	8
Con Qua	13
Truyện ngắn : Lối đi ngay dưới chân mình	21
Xây Dựng Hôn Nhân Trong Thế Kỷ 21 (bài tiếp theo)	30
Bài Nhạc : Theo Chúa	39

Sinh Hoat Hội Thánh:

Ảnh Bìa – <i>Kim Nguyệt</i>	1
Hình ảnh sinh hoạt	17-20
Góc Thiếu Nhi - <i>Lê Vi</i>	34
Đó Kinh Thánh – <i>Liên Nguyễn</i>	36
Thông báo - Tin Tức – Liên lạc	38

Ứng hộ báo Sức Mới xin gửi vào

- Số tài khoản (compte Postal): 17-391352-2 Võ Ngọc Thủy Thương
- Và ghi rõ : BÁO SỨC MỚI.

Xin chân thành cảm ơn quý vị đã quan tâm và góp phần trong công việc Chúa với chúng tôi!

Ban Biên Tập : Hình Như Bích Hạnh, Lê Kim Nguyệt, Lê Vi, Nguyễn Thị Liên,
Võ Ngọc Thủy Thương.

Cố vấn: MS. quản nhiệm Ngô Bá Tạo.

Bốn Mươi Năm Nhìn Lại

Chiều xuống chậm chậm. Những vạt nắng cuối ngày vẫn còn trải dài trên những thảm cỏ xanh, trên những mái nhà, và trên những ngọn đồi xa xa khuất sau dãy núi.

Mùa hè oi ả lại trở về, đẩy lui những ngày đông dài giá lạnh tuyết rơi, và qua đi những cơn mưa xuân tươi mát. Thời gian vẫn êm đềm trôi như một giấc mộng trong đêm. Thời gian là một chiếc bóng vô hình mang theo những kỷ niệm, những ước mơ của đời người. Thời gian vẫn là một thoáng mây bay và nó cứ trôi đi mãi không chờ đợi ai. Mùa hè trở về, nhắc chúng tôi nhớ lại mùa hè của bốn mươi năm về trước, thật là một khúc quanh quan trọng trong cuộc đời của gia đình chúng tôi.

Đầu xuân 1979, Ba tôi được Chúa gọi về Nước Ngài. Gia đình chúng tôi bấy giờ như đàn chim vỡ tổ. Trở lại nhiệm sở công tác ở Cà Mau, Chúa đã mở đường cho gia đình chúng tôi một cách kỳ diệu, để xuống tàu rời quê hương trong đêm 15.06.1979. Đây là chuyến tàu cuối cùng được phép ra đi, mang theo 336 người lớn nhỏ, trong khi chiếc tàu chỉ dài có 16 m và rộng 3.5 m. Khi chiếc tàu rời mũi Cà Mau và tiến dần ra biển khơi trong đêm tối, mọi người nhìn lại lần cuối cùng hình ảnh của quê hương thân yêu trong đôi mắt đắm lệ. Ngày ấy ra đi, mọi người không biết bao giờ mới có ngày trở lại.

Sau hai ngày đêm lênh đênh trên biển khơi, tàu của chúng tôi gặp phải hai tàu cướp Thái Lan, họ uy hiếp làm cho bể tàu, nước vô nhiều. Họ cướp của cải

rồi bỏ đi, để mặc cho tàu chúng tôi loay hoay trên biển khơi trong đêm trường tăm tối. Chúng tôi và các tín hữu trên tàu chỉ biết khẩn thiết kêu cầu Chúa cứu giúp. Tạ ơn Chúa, Ngài đã nhậm lời cầu nguyện, khiến cho một trong hai chiếc tàu cướp quay trở lại, thông báo cho chúng tôi biết rằng, đêm sau sẽ có bão lớn, và tàu chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm. Họ thương lượng và kéo tàu chúng tôi vào vịnh Thái Lan. Tại đó, chúng tôi được những nhân viên của dàn khoang dầu cứu vớt. Họ đem tất cả mọi người lên dàn khoang của họ, rồi sau đó chiếc tàu của chúng tôi chìm dần vào lòng đại dương. Tạ ơn Chúa, tối hôm đó một cơn bão lớn đã xảy đến với những lượn sóng cao đập từng cơn vào dàn khoang dầu. Vài ngày sau, chúng tôi được đưa đến đảo tị nạn Pulau Tengah của Mã Lai, trên đó có khoảng 9000 người tị nạn. Tạ ơn Chúa, các tín hữu Tin Lành trên đảo được nhóm lại học Kinh Thánh và thờ phượng Chúa hằng tuần. Chúng tôi cùng nhau dự Lễ Giáng Sinh 1979 trên đảo thật phước hạnh. Sau chín tháng chờ đợi, gia đình chúng tôi được đoàn tụ với Má và chị tôi ở Thụy Sĩ. Trong chương trình kỳ diệu của Chúa, Má và chị tôi rời Việt Nam sau chúng tôi một tuần, nhưng khoảng một tháng sau đó đã được định cư tại Thụy Sĩ. Bước đầu tại Thụy Sĩ, chúng tôi học ngôn ngữ để hội nhập vào cuộc sống mới.

Được sự kêu gọi của Chúa bên cạnh công việc làm, chúng tôi được cơ hội hầu việc Chúa trong công tác thăm viếng chứng đạo cho đồng hương Việt Nam đang sinh sống rải rác tại Thụy Sĩ. Từng hồi từng lúc, các nhóm nhỏ được hình thành và bởi sự thăm viếng của Chúa, Hội Thánh Chúa được thành lập tại bốn nơi để duy trì sự thờ phượng Chúa và truyền giáo cho đồng bào. Trải qua nhiều giai đoạn khó khăn, Chúa có ban phước nhiều để Hội Thánh Chúa được phát triển cho đến ngày hôm nay.

Nhìn lại bốn mươi năm đã qua, chúng tôi tạ ơn Chúa vô cùng, vì Ngài đã ban cho chúng tôi những cơ hội quý báu để hầu việc Chúa ngay khi còn ở quê nhà cũng như nơi hải ngoại này. Chúa đã chọn cho chúng tôi một nơi ở, để rồi từ đó chúng tôi có cơ hội ra đi. Chúa đã ban cho chúng tôi một gia đình đồng tâm hiệp lực hầu việc Chúa. Chúa đã cứu vớt chúng tôi trên biển cả đầy nguy hiểm để chúng tôi còn sống hầu việc Chúa. Thật như Lời Chúa đã chép: *“Tôi sẽ chẳng chết đâu, nhưng được sống, thuật lại những công việc Đức Giê-hô-*

va” (Thi Thiên 118:17) và “*Tôi sẽ lấy gì báo đáp Đức Giê-hô-va về các ơn lành mà Ngài đã làm cho tôi ?*” (Thi Thiên 116:12).

Bốn mươi năm là một khoảng thời gian khá dài của một đời người, nhưng thật rất ngắn ngủi so với dòng thời gian vô tận, như Lời Chúa đã chép: “*Vì một ngàn năm trước mắt Chúa, khác nào ngày hôm qua đã qua rồi, giống như một canh của đêm*” (Thi Thiên 90:4). Biết bao nhiêu ơn lành của Chúa ban cho chúng tôi mà không bút mực nào tả xiết.

Chúng tôi chỉ biết cảm tạ Chúa vì Ngài đã ban cho chúng tôi một cuộc đời, và chúng tôi vui lòng dâng cuộc đời đó cho Ngài sử dụng. Bước vào tuổi hưu hạ, chúng tôi mong ước Chúa cho còn có cơ hội để tiếp tục làm những công việc Chúa giao cho đến ngày gặp Chúa.

Các Anh Chị Em yêu dấu trong Chúa,

Bốn mươi năm trôi qua rất nhanh. Bây giờ khoảng thời gian còn lại của cuộc đời mỗi chúng ta nằm trong tay Chúa. Cơ hội hầu việc Chúa, cơ hội yêu thương và chăm sóc anh chị em mình cũng không còn bao lâu. Nhìn lại bốn mươi năm đã qua, lời Chúa nhắc nhở mỗi chúng ta: “*Cầu xin Chúa dạy chúng tôi biết đếm các ngày chúng tôi, hầu cho chúng tôi được lòng khôn ngoan*” (Thi Thiên 90:12). Nhắc lại những ơn lành của Chúa, để thêm đức tin cho chính mình và hậu tự chúng ta, tiếp tục trung tín hầu việc Chúa, vì biết rằng để lại cho con cháu một gia tài không bằng để lại cho chúng một đức tin nơi Chúa. Con đường phục vụ Chúa đầy thách thức nhưng cũng đầy vinh quang phước hạnh, như lời Chúa khích lệ mỗi chúng ta: “*Hãy làm công việc Chúa cách duredậy luôn, vì biết rằng công khó của anh em trong Chúa chẳng phải là vô ích đâu*” (1 Cô-rinh-tô 15:58).

Bốn mươi năm đã qua trong cuộc đời nơi đất khách quê người này, chúng tôi dâng lên Chúa lời cảm tạ, vì Ngài có đồng hành với Hội Thánh Chúa và chăm sóc giữ gìn từng đời sống của các anh chị em tín hữu. Chúng tôi chân thành cảm ơn tình yêu thương của anh chị em tín hữu đối với gia đình chúng tôi, đã cộng tác đặc lực để góp phần xây dựng Hội Thánh Chúa và đem Tin Lành cứu rỗi của Chúa đến cho đồng hương tại Thụy Sĩ.

Xin Chúa cho mỗi chúng ta trung tín hầu việc Chúa ngay hôm nay, và sử dụng ơn tứ Chúa ban để phục vụ Ngài, như lời Chúa nhắc nhở: *“Mọi việc tay con làm được, hãy làm hết sức mình; vì trong Âm phủ, là nơi con đang đi đến, chẳng có công việc, kế hoạch, tri thức hay là sự khôn ngoan”* (Truyền đạo 9:10, BDM).

Tin chắc rằng mỗi chúng ta sẽ gặp lại Chúa trong sự vui mừng phước hạnh khi thưa với Chúa rằng: *“Con đã tôn vinh Cha trên đất và hoàn tất công việc Cha giao con làm”* (Giăng 17:4, BDM). Và mỗi người chúng ta sẽ được nghe tiếng êm ái của Chúa: *“Hỡi đây tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; ... hãy đến hưởng sự vui mừng của Chúa ngươi”* (Ma-thi-ơ 25:21). A-men.

Gia đình MS Ngô Bá Tạo / Mùa hè 2019 - Thụy Sĩ

Con Xin Theo Chúa Trọn Đường

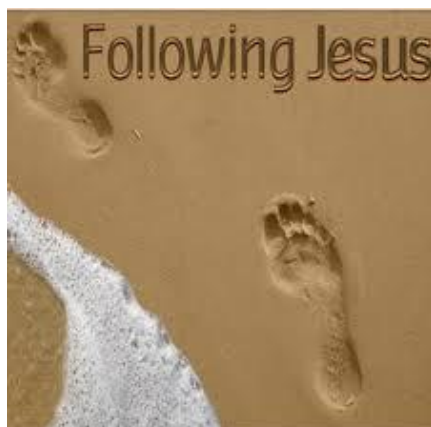
*Chúa là ánh sáng bình minh
Soi chân con bước thiên trình nhà Cha
Dù đời bão táp mưa sa
Dưới ánh sáng Chúa chan hòa con đi*

*Lòng bình an chẳng sợ chi
Bởi vì biết Chúa cùng đi với mình
Gian truân thấu rõ thiên tình
Phước ân phủ lấp, an bình biết bao*

*Cha là Thiên Chúa trên cao
Cha là bạn thiết ngọt ngào sẻ chia
Lời Chúa suy gẫm đêm khuya
Vỗ về an ủi...đằm đìa lệ rơi*

*Lạy Cha là Đức Chúa Trời
Cha là Thiên Chúa đời đời của con
Dù cho sông cạn, núi mòn
Thiên tình, thiên phước mãi còn y nguyên*

*Xin cho con thỏa ước nguyện
Tín trung theo Chúa, rao truyền danh Cha
Mặc dù gặp lăm phong ba
Cũng xin bám Chúa, thiết tha yêu Ngài*

Amen!

TBM

Yêu Chúa và Phục Vụ Chúa

Kinh Thánh : Giăng 21 : 15 - 23

Đây là một phân đoạn Kinh Thánh có ý nghĩa nhất trong cuộc đời của sứ đồ Phi-e-rơ, đây là lúc ông xác nhận tình yêu giữa ông với Chúa.

Có người đã nói, vì Phi-e-rơ đã ba lần chối Chúa nên Chúa đã cho ông cơ hội ba lần xác nhận lại niềm tin và tình yêu đối với Chúa. Có thể nói cuộc đời của Phi-e-rơ bắt đầu thay đổi từ đây, từ sau khi ông đối diện với Chúa Phục Sinh, tức là sau khi Chúa Jêsus chiến thắng tử thần sống lại trong vinh quang.

Câu Chúa hỏi Phi-e-rơ ngày xưa, cũng là câu Chúa hỏi mỗi chúng ta ngày hôm nay. Chúa hỏi : “*Si-môn, con Giô-na, con yêu Ta hơn những người này chăng ?*” Người Do Thái ngày xưa không dùng họ chỉ gọi tên, và khi muốn xác định người nào đó cách rõ ràng, họ gọi tên chung với tên của người cha. Như trong trường hợp này Chúa Jêsus gọi “*Si-môn, con Giô-na*”, cũng giống như ngày hôm nay, chúng ta gọi cả tên và họ.

Quý vị và tôi cũng nên đặt tên của mình vào đây, như Chúa hỏi chính mình : Con có yêu Ta hơn những người này chăng ?

Chữ “những người này” ở đây có thể hiểu theo ba nghĩa

1. Trong nguyên văn có thể dịch là : NHỮNG VẬT NÀY.

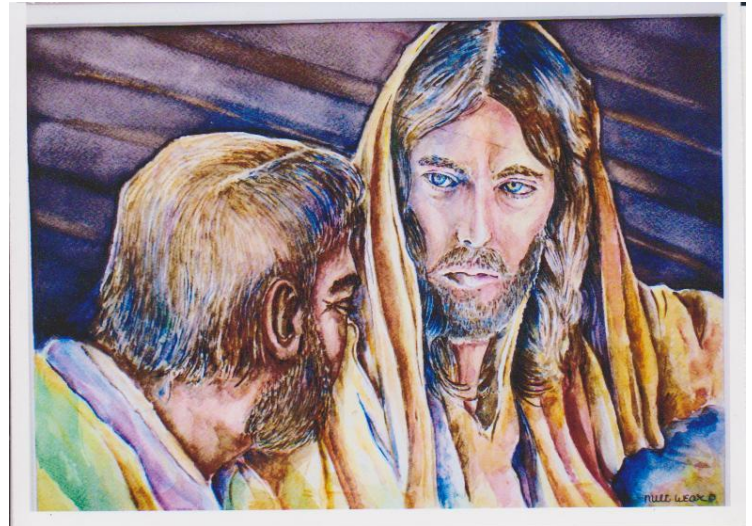
Có thể Chúa Jêsus đang chỉ về những vật như : thuyền, chài lưới ... những vật mà Phi-e-rơ đang cần có để sinh sống. Và hỏi ông : *Si-môn, con Giô-na, con có yêu Ta hơn những thứ này không ?* Nghĩa là, ngày xưa con nói theo Ta, con đã bỏ tất cả chài lưới mà theo Ta. Ngày nay con có dứt khoát từ bỏ để theo Ta, hay vẫn còn quyến luyến muốn quay lại nghề đánh cá và không muốn theo Ta nữa ? Con có yêu Ta hơn sự nghiệp của con không ?

Đó cũng có thể là câu hỏi của Chúa cho quý vị hôm nay, chung quanh chúng ta còn có bao nhiêu điều khác để chúng ta theo đuổi. Dĩ nhiên chúng ta cần có nghề nghiệp để sinh sống, cần học vấn, và nhiều điều khác, Chúa không cấm chúng ta làm điều đó. Nhưng điều quan trọng là ưu tiên của chúng ta đặt vào đâu. Ưu tiên của chúng ta đặt vào Chúa hay là vào tiền bạc, sự nghiệp, danh vọng, vật chất xung quanh chúng ta ? Chúng ta có yêu Chúa hơn tất cả những điều đó không ?

2. Câu hỏi “Con có yêu Ta hơn những người này không ?” cũng có thể hiểu là : “Con có yêu Ta hơn họ không ?”

Xung quanh Phi-e-rơ còn có gia đình, bạn bè, và Chúa muốn hỏi ông: Con có yêu Ta hơn là những bạn hữu và gia đình mình không ?

Chúng ta cũng có những người mà chúng ta yêu thương, kính phục như cha mẹ, vợ chồng, con cái, anh em, người thân quen, bạn hữu, người tình ... Chúa cũng muốn chúng ta yêu thương những người đó, nhưng Chúa muốn hỏi chúng ta rằng : chúng ta có yêu Chúa hơn là yêu những người đó không ? Nếu phải lựa chọn giữa niềm tin, đi theo Chúa hay làm vừa lòng những người đó mà phải từ bỏ Chúa, thì chúng ta có còn đi theo Chúa không ? Đó cũng là câu hỏi mà Chúa muốn hỏi chúng ta, là những người đi theo Chúa hôm nay.

3. “Con có yêu Ta hơn những người này không ?” cũng có thể hiểu : Con có yêu Ta hơn là những người này cũng yêu mến Ta chẳng ?

Chúa không có ý than trách, nhưng đây cũng là một sự thách thức cho Phi-e-rơ và chúng ta hôm nay. Trong khi bao nhiêu người khác yêu mến Chúa hết lòng, sẵn sàng hi sinh vì Chúa, còn về phần chúng ta thì sao ? Chúng ta yêu

Chúa nhiều như thế nào, có nhiều hơn người khác yêu Chúa chẳng? hay chúng ta còn đang theo đuổi điều gì khác mà quên Chúa ?

Ông Phi-e-rơ đã trả lời rằng: *“Lạy Chúa! Phải, Chúa biết rằng con yêu Chúa!”*

Chúng ta thấy có sự thay đổi quan trọng trong cách trả lời của Phi-e-rơ. Vì trước khi chối Chúa, ông từng quả quyết rằng: *“Mặc dù mọi người lừa bỏ Thầy, tôi cũng không chối Thầy đâu.”* Ông đã không lường trước được những gì mình nói, và đã học được bài học cay đắng khi mình chối Chúa. Thì giờ đây, câu trả lời của ông là: *“Lạy Chúa! Phải, Chúa biết rằng tôi yêu Chúa!”*, một cách thành thật trước mặt Chúa rằng ông không thể tự mình yêu Chúa nhưng cần có sức của Chúa.

Đối với Chúa Jê-sus, yêu Chúa không chỉ bằng lời nói mà cần thể hiện qua hành động. Vì vậy khi Phi-e-rơ xác nhận lòng yêu mến Chúa của ông, Chúa đã bảo : *“Hãy chẵn chiên Ta!”*

Bạn và tôi, khi chúng ta nói yêu Chúa, thì chúng ta cũng phải làm điều gì đó chứng tỏ lòng yêu mến Chúa của chúng ta. Danh của Chúa có được truyền xa hay không là tùy thuộc vào người theo Chúa có thực hành niềm tin của mình hay không.

Những người dạy tà giáo, những người rao truyền những niềm tin sai lầm nhưng mà họ hết lòng sống cho lí tưởng của họ, do đó họ đã thành công. Còn chúng ta là những người có lí tưởng, có chân lí nhưng vì chúng ta chỉ nói mà không thực hành nên làm cho danh của Chúa không được vang tiếng. Nếu chúng ta thật sự tin tưởng vào những gì chúng ta đang tin thì chúng ta sẽ sống hết lòng với những điều đó.

Đối với ông Phi-e-rơ, cụ thể hóa tình yêu của ông với Chúa là chẵn chiên cho Chúa hay là chăm sóc những người tin Chúa. Đối với mỗi chúng ta, Chúa đều cho có những công tác khác nhau mà chúng ta cần thi hành. Mỗi quý vị biết công tác mà Chúa giao cho mình là gì. Nếu quý vị đã thưa với Chúa rằng: *Lạy Chúa, Chúa biết rằng con yêu Chúa !* Thì mệnh lệnh tiếp theo là : *Hãy làm việc mà Ta đã giao cho con làm!*

Đã ba lần Chúa hỏi Phi-e-rơ có yêu Chúa không, cũng đã ba lần Chúa nhắc lại việc hãy chẵn chiên Ta. Tình yêu của chúng ta dành cho Chúa phải luôn luôn được thể hiện qua hành động là như vậy. Ông Phi-e-rơ buồn khi Chúa hỏi ông đến ba lần. Có thể nói đó là một hình phạt, nhắc nhở nhẹ nhàng, tế nhị nhưng đi sâu vào tâm tư của Phi-e-rơ để ông không bao giờ quên được ông đã chối Chúa ba lần, và ba lần Chúa muốn ông xác nhận tình yêu thương đối với Chúa. Phi-e-rơ buồn là phải, vì Chúa làm cho ông nhớ lại ông đã chối Ngài ba lần. Cũng có thể ông cảm thấy xấu hổ, dường như Chúa không tin mình. Thật ra, Chúa Jê-sus chỉ muốn tạo một ấn tượng sâu đậm trong lòng của ông để ông không còn đi sai lạc nữa.

Rất có thể quý vị đôi lần đi sai lạc đường lối của Chúa, và Chúa cũng đã kêu gọi quý vị, nhắc lại cho quý vị những kinh nghiệm đau thương, chua chát, quý vị vẫn thấy đau nhói trong tim khi nhớ lại những hành động tội lỗi của mình. Thật ra, khi Chúa tha thứ Ngài đã quên hết tất cả, Ngài không nhớ lại, nhưng chỉ muốn chúng ta có lòng thành với Ngài và đừng bao giờ trở về con đường cũ nữa.

Chúa Jê-sus chẳng những nói người yêu Chúa phải thể hiện qua hành động, phải phục vụ Chúa, Ngài cũng cho Phi-e-rơ thấy rằng người yêu Chúa, theo Chúa là người sẵn sàng chịu khổ vì danh Chúa!

Bài học hi sinh chịu khổ vẫn là bài học cố hữu của người theo Chúa, chúng ta chẳng thể làm gì khác hơn. Chúa nói: *“Quả thật, Ta nói cùng người, khi người còn trẻ tự mình thắt lưng lấy, muốn đi đâu thì đi. Nhưng khi người già phải đưa bàn tay ra, người khác thắt lưng cho và dẫn người đi đến nơi mình không muốn.”* Ngài nói điều đó để chỉ về sự Phi-e-rơ sẽ chết cách nào đặng sáng danh Đức Chúa Trời.

Chúng ta cùng nhau theo bước chân của Phi-e-rơ và học bài học theo Chúa. Theo Chúa nghĩa là yêu Chúa và hành động tích cực, sẵn sàng chịu khổ vì Chúa. Trước khi Chúa chịu chết, Ngài đã nói với Phi-e-rơ rằng: *“Nơi Ta đi bây giờ người chẳng có thể theo Ta được, nhưng rồi sau người sẽ theo Ta.”* Lời nói đó giờ đây sắp được ứng nghiệm, bây giờ là lúc ông có thể nói với Chúa cách hùng hồn: Con sẵn sàng theo Chúa bất cứ nơi nào!

Chúa nói với Phi-e-rơ: Hãy theo Ta! Chúa muốn nhấn nhủ với Phi-e-rơ và chúng ta hôm nay: Ta là Con Thượng Đế, Ta đã giáng trần làm người, Ta đã nêu gương cho các con . Các con nói các con theo Ta, thì các con cũng phải làm như Ta đã làm. Nghĩa là các con sẵn sàng hi sinh, từ bỏ chính mình, hết lòng phục vụ, hoàn toàn tuân phục ý muốn của Đức Chúa Cha. Ta đã sống và phục vụ thế nào, các con cũng phải sống và phục vụ như vậy. Ta đã sẵn sàng hi sinh chịu chết thế nào, thì các con cũng sẵn sàng hi sinh, chịu khổ, chịu chết như vậy. Đó mới là thật sự theo Chúa!

Con đường Theo Chúa của Phi-e-rơ đến đây chưa hết, còn một điểm quan trọng nữa mà chúng ta ngày nay dễ mắc phải, đó là so sánh việc Theo Chúa của mình với người khác.

Chúng ta biết rằng tác giả Phúc Âm Giăng là sứ đồ Giăng, một môn đệ tâm phúc khác của Chúa Jêsus, cũng là bạn của sứ đồ Phi-e-rơ. Sứ đồ Giăng có lẽ đã không viết chương thứ 21 của Phúc Âm Giăng nếu không phải vì những lời đồn đãi mà ông thấy cần phải đính chính. Lời đồn đãi rằng: Ông sẽ không chết. Lời đồn này xuất phát từ câu hỏi của sứ đồ Phi-e-rơ: “ *Lạy Chúa, về người này về sau sẽ ra thế nào ?* Chúa Jêsus đáp rằng: *Nếu Ta muốn người cứ ở cho đến khi Ta đến thì can hệ gì với người ? Còn người hãy theo Ta. Vậy có tiếng đồn trong vòng các anh em rằng người môn đồ đó sẽ không chết.*” Ý của Chúa Jêsus vốn không phải như vậy, mà là việc người khác theo Chúa không quan trọng bằng thái độ của chính ông như thế nào.

Khi theo Chúa, mỗi chúng ta nên tự giữ lấy chính mình, hãy lo trung thành với Chúa, đừng so sánh với người khác. “Còn người hãy theo Ta!” là lời phán của Chúa cho Phi-e-rơ cũng cho chúng ta hôm nay nữa. Mỗi chúng ta hãy một lòng theo Chúa, đừng nhìn quanh, đừng so sánh với người khác.

Nguồn : dainguonsong.com

Con Quạ

Trong Kinh thánh, Đức Thánh Linh dùng rất nhiều hình ảnh trong cõi thiên nhiên để ví sánh tín nhân của Chúa. Con bò câu tiêu biểu cho Đức Thánh Linh và tín đồ (Thi 55: 6). Về mặt tiêu cực, sư tử áp dụng cho quỷ Sa-tan (1 Phiero 5:8), nhưng về mặt tích cực sư tử tượng trưng Chúa Giê-su (Khải 5:5) và tín đồ. Con quạ có bộ lông màu đen nên Đức Thánh Linh không hề dùng nó làm hình bóng cho Ngài. Vậy con quạ tượng trưng cho ai? Tín nhân hay người vô tín?

Tất cả các loài động vật mà Đức Chúa Trời giảng giải cho Gióp trong các chương 39-41, như sư tử, con bò, đà điểu, trâu nước, đều ám chỉ người tín đồ. Ngày cả con cá sấu (có lẽ là khủng long) cũng ám chỉ ông Gióp, vì Chúa ngụ ý nói Gióp là “vua các loài thú kiêu căng”.

Trong Gióp 39:1-3, Chúa khải thị rằng Ngài lo cho sư tử ăn no, và cung cấp thức ăn cho loài quạ khi chúng kêu đói. Nên tôi tin rằng con quạ đen đúa xấu dạng cũng là hình ảnh người tín đồ còn non nớt trong đời sống thuộc linh.

1-Con Quạ Dò Đường:

Sáng-thể ký 8: 6 “*và người gởi một con quạ ra, và nó bay đây đó cho đến khi nước khô hết trên trái đất*”.

Nô-ê thả con quạ để thăm dò mặt đất, quạ không trở về cùng chủ, nhưng lang thang đây đó trong cuộc sống riêng của nó. Tôi không tin, sau một năm mà thầy người chết còn để cho quạ đậu vào và ăn xác chết, là món thích khẩu của nó.

Mười hai thám tử được sai đi do thám đất hứa, nhưng 10 người đã làm hỏng sứ mạng và ảnh hưởng xấu đến vận mệnh toàn dân. Ghê-ha-xi được tiên

tri Ê-li-sê sai đi trước, đến cầu nguyện cho cậu con trai người nữ Su-nem đã chết. Ghê -ha-xi không có năng lực thuộc linh để thành đạt điều gì cả.

Biết bao tín nhân ra quân trước, như Ích ma- ên, ra đời và sống tự lập vững vàng trước Y-sác yếu ớt. Dòng họ Ê-sau có nhiều vị vua hùng cư núi Sê-i-ro mấy trăm năm trong khi dân Israel còn bị tù đày tại Ai-cập.

Bạn có nhìn thấy nhiều con quạ xông xáo trên linh trường thuộc linh, dẫn đầu, đè ép và che khuất những con bồ câu yếu ớt không? Kết cuộc của họ ra sao? Trước tòa án Đấng Christ chúng ta sẽ tỏ rõ.

2- Con Quạ Nuôi Dưỡng Tiên Tri Của Chúa

1 Các Vua 17:5-6, *“Vì vậy, ông đi và làm theo như lời của Đức GIA-VÊ, vì ông đi và sống bên cạnh khe Kê-rít, ở phía đông sông Giô-đanh. Và những con quạ đem cho ông bánh và thịt vào buổi sáng, rồi bánh và thịt vào buổi chiều, ông uống nước từ khe ấy”*. Tại sao bồ câu không làm việc này mà là quạ, vì Lê-vi-kí nói 11:15 nói quạ là loài chim không tinh sạch mà?

Tôi rất cảm động khi đọc một bài suy gẫm của một tôi tớ Chúa người Đức: *“Những con quạ của Chúa vẫn còn bay”*.

Biết bao con dân Chúa, mà chúng ta thường khinh dễ và đánh giá là tín đồ xác thịt, thì Chúa lại dùng để nuôi các tôi tớ của Ngài, như gia đình Ô-nê-si-phô-rơ, có lẽ người thổ dân, vô danh, đã mấy lần chăm sóc sứ đồ Phao-lô đói rét trong khám lạnh (2 Timôthê 1:16), còn những con bồ câu Do thái thì không.

Quan chức Áp-đia, sống cuộc đời hai mặt với A-háp và Giê sa-bên, nhưng đã nuôi một trăm tiên tri học trò trong hang núi (1 Các vua 18). Tác giả sách Các Vua chép, *“Há chủ tôi đã chẳng được nói cho biết điều tôi đã làm khi Giê-sa-bên giết chết các tiên-tri của Đức GIA-VÊ, rằng tôi đã giấu 100 tiên-tri của Đức GIA-VÊ cứ 50 người trong một động, và cung-cấp cho họ bánh và nước, hay sao?”*. Chắc chắn ông Áp-đia ở đây phải xu nịnh A-háp phần nào mới có thể tồn tại bên cạnh vua và hoàng hậu gian ác đó. Nhưng Chúa dùng con người tín đồ xác thịt này.

Phải chăng sứ đồ Ma-thi-ơ cảm động về việc làm của quan chức Áp-đia, nên ông mới viết: “Kẻ nhận một đấng tiên-tri, trong danh của một đấng tiên-tri sẽ nhận phần-thưởng của đấng tiên-tri; và kẻ nhận một người công-chính, trong danh của một người công-chính sẽ nhận phần-thưởng của người công-chính. Và hễ ai trong danh của một môn-đồ cho một trong những kẻ nhỏ này chỉ một tách nước lạnh để uống, quả thật, Ta bảo các ngươi, kẻ đó sẽ chẳng mất phần-thưởng của nó.”? (Mathio 10:41-42).

Chúa quả quyết bất luận là tín đồ có phẩm chất ra sao, hễ có hầu việc Chúa, có nâng đỡ các tiên tri của Ngài, người đó sẽ được ban thưởng. Bạn tin như vậy không ?

3- Chúa Nuôi Quạ

Lu-ca 12:24 “*Hãy nghĩ xem loài quạ: Chúng chẳng gieo, chẳng gặt, cũng không kho tàng, không vựa lẫm, thế mà Đức Chúa Trời vẫn nuôi chúng. Các con còn quý trọng hơn loài chim biết bao!*” . Sao Chúa không nói đến chim bồ câu?

Tôi nghĩ ai trong chúng ta cũng vui thích chim bồ câu sạch sẽ, đẹp đẽ và không mấy ưa thích đối với loài quạ đen đúa. Có rất nhiều tín nhân, bộ dạng bên ngoài và đời sống tín kính của họ ít người cảm mến, Dù vậy Cha trên trời vẫn nuôi họ về mặt vật chất. Họ không đói bao giờ nếu họ kêu la xin bánh với Chúa.

Vua A-háp và vợ đã cai trị dân Chúa cách ác độc. Hai người đã ra tay hạ sát rất nhiều tiên tri của Chúa. Thế mà sau khi chịu kỉ luật ba năm rưỡi hạn hán, Chúa đã lại thương xót ban mưa gió thuận hòa cho đất nước ông, như Gia cơ chép, “*trời bèn mưa, và đất sanh hoa lợi*”.

Vua Giô-ram, con vua A-háp, xấu xa, gian ác, thờ hình tượng là dưng nào, thế nhưng khi con quạ này và dân quân gặp nguy khổ giữa sa mạc. Họ kêu vang đến Chúa. Và Ngài đã ban cho nước ngầm đầy dẫy các mương đào cho họ uống.

Tôi nhìn thấy vô số tín nhân nghèo khổ, ham mến thế gian, theo Chúa xa xa, nhưng họ vẫn luôn được Chúa chu cấp khi họ hạ mình kêu đói cùng Ngài.

Kết Luận:

Bạn là quạ hay sư tử của Chúa ? Bạn là chim bồ câu, tín đồ thanh khiết, thánh hóa, hay bạn là tín nhân mà có lối sống như loài quạ đen đúa? Bạn thích nghe tiếng gù êm dịu của chim câu hay tiếng la kêu đói chói tai của loài quạ?

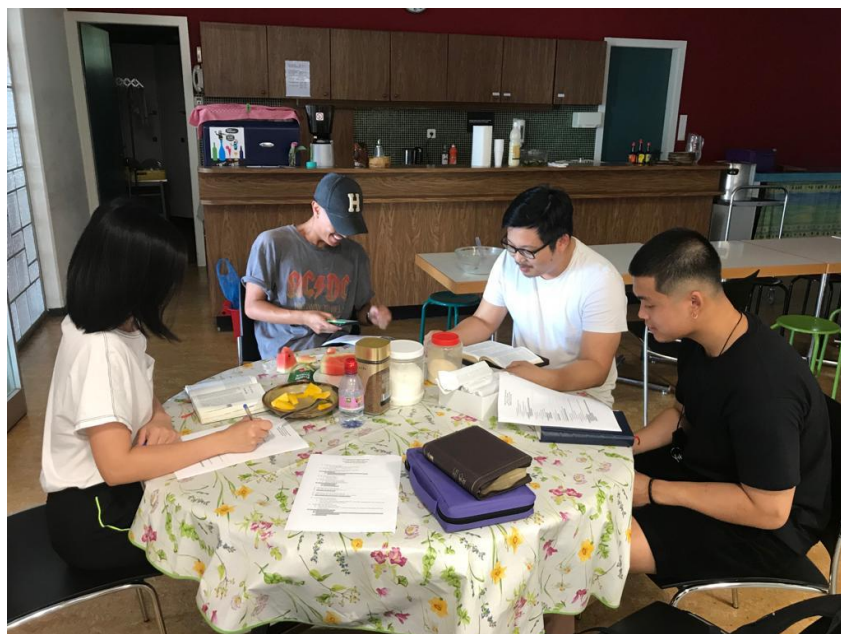
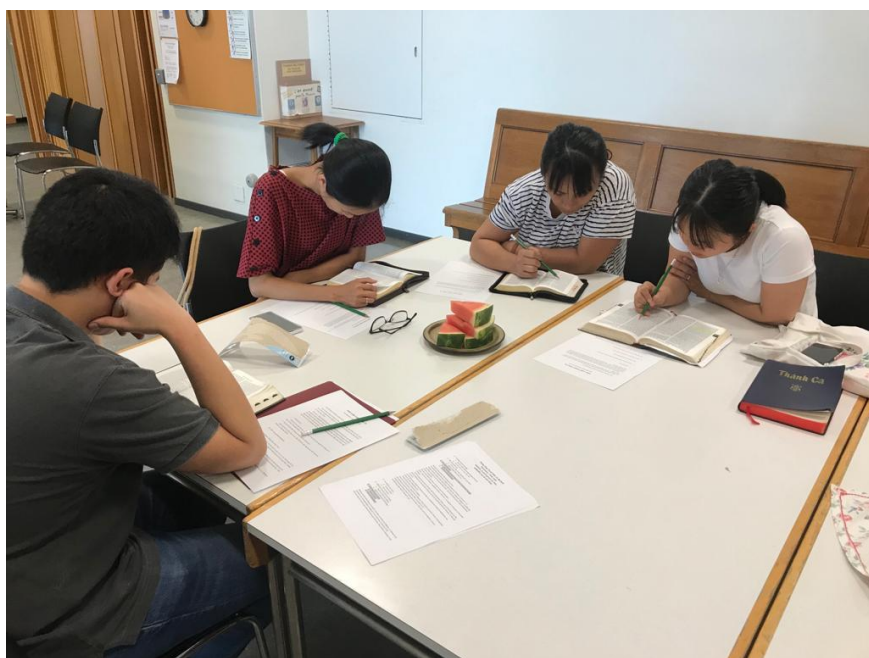
Cảm tạ Chúa, Ngài không bỏ lơ những tín nhân như loài quạ bao giờ. Sứ đồ Phi-e-rơ nói Chúa là *“Đấng không tây vị ai và xét đoán theo việc làm của mỗi người”* (1 :17). Tôi không ủng hộ lối sống xác thịt của tín đồ như loài quạ, nhưng tôi biết Chúa vẫn thương họ cách công bình.

Bát-Xi-Lai 9-7-2019

Các bạn chia ra làm ba nhóm và thảo luận về các nhân vật trong Kinh Thánh: Sa-mu-ên, Giô-ách và Đa-ni-ên.

Tận hưởng thời tiết đẹp, nắng ấm, buổi chiều trong chương trình sinh hoạt tự do, các bạn tổ chức cuộc đi dạo tham quan bờ hồ Pully.

17h30 các bạn trở về nhà thờ, và dùng bữa tối với món Cơm gà xả ớt do gia đình cô Lèo giúp các bạn nấu. Buổi tối các bạn nhóm Tôn vinh Chúa, chia sẻ, tâm tình.

Cảm ơn Chúa cho các bạn Thanh niên có cơ hội được gặp gỡ thông công với nhau. Cầu xin Chúa ban phước cho tuổi thanh xuân của các bạn đầy năng lực và sức thiêng, đầy nhiệt huyết và hăng hái, để các bạn luôn yêu thích phục vụ Chúa và rao truyền danh Chúa ra khắp mọi nơi mà các bạn đi đến !

Lối đi ngay dưới chân mình

“Bố ơi! Đứng... Bố ơi!!!”

Nó đổ gục xuống và không còn biết gì nữa. Trong vắng vắng thẳm sâu tận cùng của chơi voi, của hư vô, nó vẫn nghe âm thanh xình xịch, rầm rầm phát ra từ những chiếc bánh sắt xe lửa nghiêng trên đường ray như nghiêng vào bầu trời màu hồng, xé nát tuổi thơ lên mùi của nó. Đó là lần cuối cùng nó nhìn thấy bố khi ông quay lại gỡ cái bánh xe đạp bị kẹt lại giữa đường ray cho hai mẹ con nhà kia. Sau này nó không thấy mặt ông lần nào nữa.

Mẹ nó cũng gục xuống khi nghe người ta báo tin dữ, rồi... bà bỏ lại bốn anh em nhà nó đi bật tăm trong một buổi chiều vùn vù mây đen. Khi đó nó mười bốn tuổi.

Bố chết. Mẹ đi mất. Nó lớn nhất nhà. Ở cái tuổi mà con cái người ta ăn ngon mặc đẹp thì nó bị đẩy ra đường:

“Muốn mấy em mi có cơm ăn thì tự mà đi kiếm tiền, thằng khác cha khác mẹ kia.”

Nó thương tụi em nhỏ dại và cái thằng mười bốn tuổi bắt đầu lăn ra chợ, làm đủ mọi thứ người ta sai cho đến một ngày nó trở thành một thằng du côn đúng nghĩa. Nó chuyên đâm thuê, chém mướn, giành địa bàn, thu tiền bảo kê... Làm mọi việc chỉ để có tiền cho các em ăn học.

Giờ đây, đứa bé nhất cũng vào đại học rồi, trên người nó lại có thêm vài cái sẹo dài ngang dọc. Giang hồ là thế, dẫu vậy nó cũng có nguyên tắc của mình “không đánh phụ nữ, trẻ con, người già” phải chăng là một thằng du côn có nhân cách!

Hôm nay khác mọi ngày lắm. Tất cả đều hớn hở, vui tươi, từ sâu bọ, chim chóc đến trẻ con, nó lắng nghe từng âm thanh trong trẻo ngoài kia. À! Tết đây mà. Mùa xuân lại về rồi. Nó hai mươi tám tuổi rồi. Buổi sáng mùa xuân với cái đẹp thần tiên Trời ban cho muôn loài, cái đẹp như nhũ ta quay về với thuận hòa, tương thân tương ái nhưng đối với những người lớn nơi con hẻm phức tạp này thì chẳng có gì là thiêng liêng trọng đại. Họ còn phải lo nhiều thứ lắm, miếng cơm manh áo và cả hôm nay có ai vác dao tìm mình vì thù oán, nợ nần hay không. Chỉ có con nít là còn sống trong ngàn điều kỳ diệu mà người lớn không thể nào hiểu nổi khi họ không còn là con nít nữa.

Nó bước ra đường. Trời nắng ấm, hàng cây xanh bên đường thường ngày cảm giác chần lười đi mà hôm nay dường như ve vẩy cùng nó khi có làn gió nhẹ thổi qua, khẽ đung đưa, vi vu như hát một điệu nhạc xuân vui tai. Nó chợt mỉm cười vì ý nghĩ nên thơ đó. Hôm nay nó cho mình cái quyền được thông thả, được tận hưởng một ngày yên bình, biết đâu ngày mai nó chẳng còn có thể nhìn ngắm được khung trời bao la phía trên đầu hay đếm bước chân mình nữa. Biết đâu... kiếp giang hồ mà.

Bất chợt mắt nó lướt tới phía trước, ngay đầu con hẻm nhỏ vào khu ổ chuột mà mình cai quản, nó thấy một ông lão với cái ống bơm cũ kỹ. Nó tiến về phía đó, tay rút túi ung dung vì chuẩn bị có thêm thu nhập dầu ít trong địa bàn của mình. Càng đến gần, nó quan sát kỹ hơn ông lão. Ông có chòm râu bạc phất phơ trong gió sớm, khuôn mặt bình thản với manh chiếu cũ trải trên vỉa hè. Ông ngồi khoanh chân, bên cạnh có một quyển sách cũ và chiếc ống bơm xe đạp cũng cũ kỹ, ngoài ra không có gì hết. Nó tiến lại thật gần ông lão và nó đi lướt qua. Tết mà, coi như lì xì cho lão vậy. Nó khẽ hút sáo một điệu nhạc vui nhộn.

Thế rồi như có một điều gì đó níu chân nó, chiều nào cũng vậy, mỗi lần đi thu tiền bảo kê khu vực đó nó cũng nhìn ông lão. Có lẽ vì đôi mắt bình thản của ông giống đôi mắt của ba nó ngày ấy, điềm tĩnh như mặt nước hồ thu... có lẽ vậy.

Cả con đường tấp nập ra vào mà chẳng ai mấy may ngó ngang tới ông lão, đôi lúc cũng có người đi xe đạp ngừng lại để cho ông bơm xe, phải chăng vì

thương cảm hay vì rẻ hơn tiệm bơm sửa xe máy cách đó không xa. Dầu gì thì gương mặt ông cũng ánh lên nụ cười biết ơn với những người ngừng lại. Còn không thì ông ngồi đó, bình thản, trên tay cầm một quyển sách nhỏ mà bìa đã sờn rách. Điều đó càng làm cho nó chú ý.

Một ngày nọ, nó lại đi qua chỗ ông lão nhưng kỳ này nó dừng lại, không nói không rằng, dúi vào tay lão tờ một trăm ngàn màu xanh mới cứng mà nó mới thu được từ trong chợ, chẳng để cho lão kịp nói gì, nó đi thẳng.

Ngày hôm sau, nó lại đi ngang qua chỗ ông lão bơm xe. Như chờ đợi nó tự lúc nào, ông đứng lên, chặn nó lại, dúi vào tay nó chính tờ giấy bạc hôm qua rồi vỗ vào vai nó:

“Cảm ơn con trai, ta bơm xe đủ sống, không phải ăn xin!” Ông lão mỉm cười nhìn nó cách đôn hậu khiến nó cứ thộn mặt ra một lúc lâu rồi lắc lắc cái đầu và lầm lũi bước đi.

Những ngày sau đó, nó tìm cách khác, xì cho xếp lớp xe của mình rồi ghé vào, chụp lấy ống bơm, hì hục bơm rồi trả tiền. Nhưng mỗi lần như vậy ông lão cũng chỉ lấy của nó có ba ngàn đồng. Cũng với cái nhìn và gương mặt bình thản đó. Nó đã rình xem từ xa để biết ông lão ăn uống ra sao. Nó thấy ông vào một tiệm cơm gần đó mua hai ngàn đồng cơm và một ngàn đồng rau, chỉ như vậy. Ngày qua ngày. Nó lo cho sức khỏe của ông, nó tìm đến chỗ bán cơm và dặn người bán bỏ thêm đồ ăn cho ông, nó trả tiền. Một thằng bảo kê trả tiền cơm cho một lão bơm xe, người ta không thấy lạ sao được, họ cũng chẳng dám đưa tay ra nhận tiền nhưng nó dứt khoát không chịu. Từ đó nó an tâm hơn về phần ăn uống của ông, người quanh đó thấy nó cung kính với ông lão thì cũng không dám làm khó ông như hồi ông mới tới ngồi đó.

Nó lui tới chỗ ông lão thường xuyên hơn, lần nào cũng thấy bên cạnh ông quyển sách đã cũ mèm theo thời gian. Hôm nay nó đánh bạo ngồi gần và cầm quyển sách sờn bìa cũ kỹ lên, lật tới lật lui và hỏi nhưng không ngược lên:

“Ông ơi! Con mua cho ông cuốn sách khác, ông nhé”

Ông lão cười hiền lành, đôi mắt ánh lên nỗi niềm, có lẽ vì đã lâu lắm rồi mới có người đụng đến ký ức của ông. Ông trả lời:

“Không được, con à. Chẳng có quyển sách nào có thể thay thế được nó. Đó là kỷ vật của con gái ta để lại”

Nó bất ngờ về câu trả lời nên hơi khựng lại, sau đó nó vội để xuống bên cạnh ông như thể không muốn khơi lại vết thương lòng của một tâm hồn thanh bạch, nó biết cảm giác đó là như thế nào, cái cảm giác mất đi một người thân mà mình yêu quý, lâu ngày mình đã nguôi ngoai nhưng bất chợt một hòn đá của ai đó vút xuống mặt hồ đang tĩnh lặng, sẽ có những vòng xoáy lẫn tẩn, đau đớn, khôn nguôi. Thấy nó đặt quyển sách xuống cách vội vã, ông lão mỉm cười nói nhẹ nhàng:

“Sách là để đọc mà, đọc đi, nếu con muốn”

Nó hơi ngại ngùng nhưng vẫn cầm quyển sách lên, nó lấy tay vuốt nhẹ bìa sách cũ kỹ, đầu nó cúi xuống, miệng buông rơi từng tiếng:

“Nhà con nhiều sách lắm, bố con để lại, ông là nhà giáo nhưng lâu rồi con chẳng chạm tay vào kệ sách”

Nó lấy tay gạt ngang mặt. Ông lão với cái nhìn trải đời nhận ra bên trong vẻ hằm hỏ của thằng du đặng là một tâm hồn mỏng manh, giàu cảm xúc. Ông lấy tay vỗ nhẹ vào tấm lưng chắc nịch của nó như sẻ chia, như an ủi mặc dầu cả hai chẳng nói với nhau lời nào sau đó.

Công việc của nó vẫn thế, thu tiền các hộ dân buôn bán trong địa bàn nơi nó cai quản, chỉ đạo đám bốc vác khu vực chợ và thu tiền các tụ điểm karaoke, có lẽ vì nó không nặng tay với bà con nên chẳng ai tố cáo vì dù sao trong đám cướp ngày đó, ở dưới trướng của một thằng ít ác vẫn tốt hơn. Có vẻ như nó dễ chịu hơn xưa vì giờ đây nó đã có bạn, một người bạn già với chiếc bơm xe đạp kiếm sống nơi đầu hẻm. Dẫu chỉ nói với nhau vài câu một ngày nhưng trong mắt nó, hình ảnh của người cha thân thương như còn đó, với khuôn mặt thanh thản và yên bình giữa phố xá ồn ào, giữa thị phi cuộc sống, giữa thiện ác nhập nhằng. Nhìn thấy ông, nó bình an.

Nhỏ em út vào đại học, nó sắm cho một chiếc xe máy, con nhỏ ở hẳn trong ký túc xá, ít khi về nhà, nó muốn như vậy. Nó không muốn những đứa em mình phải ở trong một con hẻm đầy tiếng chửi rửa, tiếng những vật sắt nhọn

chạm nhau loảng xoảng và cả tiếng la hét thất thanh của đám đàn bà, con nít vì sợ hãi. Chiếc xe đạp cũ của nhỏ em thì ngày nào nó cũng xì cho xẹp lốp để tạt qua chỗ ông lão. Hôm nay sau một lúc hì hục bơm cả hai bánh xe, rút trong túi ra ba ngàn như thường lệ, cẩn thận đưa cho ông lão xong nó ngồi xuống, tay mân mê vành nón kết, chẳng nói câu nào. Ông lão xếp những tờ bạc lẻ chồng lên nhau, bỏ vào túi rồi nhìn nó, nói:

“Con à, kể cho ta nghe về bố của con, về gia đình con đi.”

Chưa có ai quen biết dám nói với nó câu đó kể cả ba đứa em ở nhà. Ai cũng ngại, cũng sợ ánh mắt quắc lên của nó khi vô tình nhắc đến ba nó, mẹ nó, vết thương luôn rỉ máu của đứa trẻ lên mười vẫn sờ sờ trước mắt nó, chỉ như vừa mới đây thôi. Nhưng lúc này lại khác, nó chẳng thấy mình muốn nổi giận vì câu nói của ông, nó thở hắt ra rồi nói:

“Bố con mất lúc đang giúp cho hai mẹ con người không quen bị mắc kẹt bánh xe trên đường ray. Khi đó con mười tuổi. Mẹ con bỏ đi bất tâm ngay sau lúc ấy. Chắc bà không chịu nổi cú sốc nên mới vậy. Bốn anh em con nương nhau mà sống cho đến bây giờ. Con là thằng du đặng, nhưng ba em con đều có tới trường học.”

Ngắn gọn, xúc tích, chỉ vài câu mà nó đã mô tả xong quãng đời mười bốn năm dài đằng đẵng. Chỉ vài câu mà nó đã lột tả được rõ ràng cảnh ngộ của nhà mình. “Đơn giản vậy sao?” Nó cũng tự nhủ, kể như một tảng đá vừa được nhắc lên khỏi lòng ngực. Có lẽ ai cũng có nỗi đau, nhà ai cũng có nỗi buồn nhưng họ hơn nhau là ở cách giải quyết vấn đề và họ không nói ra mà thôi. Nó chợt thấy nhẹ lòng vì suy nghĩ đó, nó lớn rồi chẳng.

Ông lão nhìn nó, vẫn với ánh mắt nhẹ nhàng, cảm thông chia sẻ... chừng vài phút, ông nói:

“Vậy con có muốn nghe chuyện đời ta không?”

“Dạ có” Nó nói nhanh như thể sợ ông lão rút lại ý định.

Vươn tay ra bên cạnh để cầm lên quyển sách nhỏ, ông lão cẩn thận vuốt nhẹ bìa sách, đôi mắt vẫn không rời khỏi đó, giọng ông hơi lạc đi:

“Trong giới giang hồ, con có nghe danh một người tên Mang “phi tiêu”, trước năm 1975 không?”

Như đụng vô trúng điều nó thích nên nó trả lời ngay:

“Dạ có. Giang hồ thì ai cũng biết về biệt tài phóng phi tiêu bách phát bách trúng của tiền bối đó. Nhưng sau 1975 thì không còn tin tức gì nữa, không biết vị đó có còn sống không” Nó nói mà ánh mắt ngời lên sự ngưỡng mộ.

“Đó là ta” Ông lão buông vài tiếng mà như sấm ngang tai thẳng du đang hai mươi tám tuổi. Nó ngẩn ngơ. Và cái thái độ của nó làm ông lão bật cười:

“Có gì đâu mà ngạc nhiên hả con. Trên đời này không có chuyện gì là không thể xảy ra. Mình tự chọn cho mình lối đi chứ có ai bắt ép mình đâu”

“Vậy... sao... ông...” Nó chỉ có thể buông ra vài từ rời rạc như thế rồi im bật.

“Đã dấn thân vào giới giang hồ thì dù có giỏi cách nào thì cũng cầm chắc một chân trên đất một chân dưới mồ. Anh hùng nào cũng có lúc mặt lộ mà con. Núi cao còn có núi cao hơn. Ta giỏi thì cũng có người giỏi hơn. Nhiều lần vợ con ta khuyên nên gác kiếm nhưng ta không nghe. Ta mãi mê với sự ca tụng, cho đến ngày khi đang đi chơi cùng gia đình, thì bị băng nhóm khác phục kích. Vợ ta chết ngay tại chỗ, còn con gái vì đỡ cho ta những nhát dao đâm lén nên cũng bỏ mạng. Quyển sách này là kỷ vật nó để lại cho ta. Trước kia nó hay đọc cho ta nghe nhưng ta chỉ giả vờ nghe cho nó vui lòng. Khi ta hồi tiếc thì đã muộn rồi. Từ đó ta quy ẩn giang hồ và nhận lấy niềm tin nơi Thượng Đế qua cuốn sách mà con gái ta để lại. Ta tin sẽ gặp lại nó khi lìa cõi đời này. Giờ đây ta sống một cuộc đời thanh thản vì vợ con ta đã đổi lấy mạng cho ta, ta phải sống cho họ vui lòng.”

Tại thẳng du còn như ong ong theo từng lời ông lão, có ngờ đâu sao về ngoài già nua, nghèo nàn đó lại là một thủ lĩnh khét tiếng một thời. Điều gì trong cuốn sách đã thay đổi ông như vậy? Nó càng muốn biết nên chờ ông lão dứt lời thì nó hỏi:

“Ông ơi! Vậy cuốn sách viết về cái gì vậy?”

Ông lão mỉm cười, đôi tay vẫn dịu dàng vuốt nhẹ bìa sách, ông nói:

“Cuốn sách này nói về tình yêu của một Người vĩ đại đã bỏ mình để cứu người tội lỗi, chẳng những cứu một người mà còn cứu cả nhân loại. Đó là Chúa Giê Xu. Con gái ta đã tin Ngài và cũng liều thân mình để cứu ta, ta nhận biết tình yêu của Chúa qua cách mà con gái ta đã thể hiện và ta đã nhận lấy tình yêu thiên thượng đó như con gái ta hằng ao ước.”

Nó nghe mà thắc mắc quá nên hỏi luôn:

“Ông ơi! Đáng mà ông nói có cứu hết những người có tội hay chỉ cứu mình ông như con gái của ông?”

Ông lão quay nhìn nó với cái nhìn thương mến, ông trả lời:

“Ngài chính là Thượng Đế, là Ông Trời, chính tay Ngài làm nên tất cả cho nên Ngài có quyền trên tất cả con trai à, kể cả tha tội hay định tội đều thuộc quyền của Ngài. Con có nghĩ rằng con cũng được Thượng Đế yêu thương không?”

Nó gãi gãi đầu trả lời:

“Con nhiều tội lắm ông à, con không dám nghĩ đến điều xa xôi đó”

Ông lão vẫn nhẹ nhàng nói tiếp:

“Con có nhiều tội hơn ta chẳng? Thượng Đế đã thương xót và tha tội cho ta thế nào thì ta tin là Ngài cũng tha cho con như vậy. Ta nhìn thấy hoàn cảnh của con, ta nhìn thấy bóng dáng ta ngày trước, thật ta không muốn con bước vào vết xe đổ của ta, nên hãy dừng lại khi có cơ hội. Cơ hội đôi khi chẳng đến hai lần đâu con à. Ông Trời thương con nên cho chúng ta gặp nhau, những con người đầy tội lỗi nhưng Chúa đã nói “người bệnh mới cần thầy thuốc”, Chúa đến là để cứu những kẻ có tội như chúng ta.”

“Nhưng làm sao để con nhận được điều tốt đẹp đó vì con còn không thương nổi chính con” Nó chặn ngang lời ông lão.

Ông lão vẫn không có gì lay động, ông bình thản đáp lời nó:

“Con phải nhận biết mình có tội, con cần phải đau buồn về tội lỗi mình và quyết tâm từ bỏ tội, từ bỏ điều ác, quay về cùng Thượng Đế, để Ông Trời làm chủ cuộc đời con chứ không phải cái tội đầy tội của con”

Ông tiếp:

“Lời trong quyển sách này có chép “Bởi vì Đạo rất gần con, Đạo ở ngay trong miệng, trong lòng con. Đó là Đạo đức tin chúng tôi hằng công bố: nếu miệng anh em xưng nhận Chúa Giê Xu là Chúa, và lòng anh em tin Thượng Đế đã khiến Ngài sống lại thì anh em được cứu rồi. Vì do lòng tin, anh em được kể là công chính, và do miệng xưng nhận Ngài anh em được cứu rồi... vì tất cả những người kêu cầu danh Chúa đều được cứu rồi”

Nghe vậy nó hấp tấp hỏi tới:

“Ông ơi, vậy con phải kêu cầu như thế nào?”

Đôi mắt ông lão ánh lên nỗi mừng rỡ, ông cầm lấy quyển sách nhỏ mà ông coi như báu vật đặt vào tay nó cách cẩn thận và nói:

“Đừng vội con à. Con cần đọc những điều đã chép trong sách này rồi hãy quyết định, một quyết định của riêng con với Thượng Đế, không phải bởi tác động của ta hay của một ai khác. Lời cầu nguyện có ở phía sau quyển sách, khi con chắc chắn về niềm tin của mình thì hãy xưng nhận. Nếu con cần, ta sẽ giúp con. Ta cũng đã nhận lấy ơn cứu rồi bằng chính quyển sách này, bằng lời cầu nguyện mẫu ghi phía sau, và giờ ta muốn giao nó lại cho con.”

Thằng du côn vẫn còn thắc mắc:

“Vậy ông ơi, quyển sách này tên gọi là gì, nó phải có tên chứ?”

Ông lão nở nụ cười hạnh phúc và nói:

“Đúng vậy, quyển sách làm biến cải cuộc đời một con người thì phải có tên chứ con. Nó được gọi là KINH THÁNH.”

* * *

Sáu tháng sau.

Thằng du đang đã dời nhà đi nơi khác, không ai trong khu ổ chuột đó biết nó đi đâu, chỉ biết rằng khi đi đã mang theo ông lão già nua bơm xe với chòm râu bạc phất phơ nơi góc đường trong gió chiều ngày ấy.

* * *

Mười năm sau.

Trong một tỉnh nhỏ phía Nam có một gia đình đã chuyển đến đây khá lâu, lúc đến chỉ có một già một trẻ. Giờ đây đã là một gia đình đông đúc với tiếng cười vang vang, phía trước nhà có một lão ông râu tóc bạc phơ ngồi đung đưa trên chiếc xích đu. Hai đứa trẻ gái sanh đôi đang chơi cùng nhau gần đó kêu “Ông cố ơi, ông cố ơi” rất vui tai. Trong nhà một người phụ nữ trẻ bước ra trao tận tay ông lão một ly nước quả thơm lừng với lời mời:

“Con mời ông nội uống nước” lão ông khẽ gật đầu, mỉm cười. Mắt ông đã lòa rồi không thấy nữa nhưng lòng ông thì vui lắm, ông biết ơn Thượng Đế đã cho ông một cuối đời phước hạnh. Sát cạnh nhà là một tiệm sửa xe đông đúc nhưng không ồn ào, người chủ tiệm là một tráng niên gần bốn mươi tuổi, anh luôn mặt áo tay dài để che đi những vết sẹo ngang dọc một thời, mình mẩy anh lấm lem dầu nhớt nhưng đôi mắt luôn ánh lên niềm vui khôn tả. Một hạnh phúc viên mãn. Ai bước vào tiệm sửa xe cũng thấy được điều đó. Có người hỏi anh: “Anh thờ ai mà làm ăn phát đạt vậy? Chỉ tôi với”

Anh cười rất hiền lành và đáp lời khách:

“Chúng tôi thờ Trời” vừa nói anh vừa đến kệ sách nhỏ gần đó, lấy một quyển sách bìa xanh cần chữ màu vàng thật đẹp đem đến trước mặt khách và nói: “Tặng anh, quyển sách đã làm thay đổi cuộc đời tôi”

Chữ KINH THÁNH màu vàng óng ánh nhuộm ánh chiều buông trông thật đẹp.

Viết về những cuộc đời đã được thay đổi.

THIÊN QUỐC

Xây Dựng Hôn Nhân Trong Thế Kỷ 21

(Bài tiếp theo báo Sức Mới số 70)

Dù yêu nhau nhiều và cẩn thận trong cách cư xử với nhau, không vợ chồng nào tránh được những lúc buồn giận nhau. Khi vợ chồng có điều gì bất bình, chúng ta cần tránh những điều sau: (1) Không che giấu phiền giận trước những việc nghiêm trọng, cần biểu lộ phiền giận. (2) Khi giận vẫn cẩn thận, tránh có những lời nói hay hành động làm tổn thương nhau. Đây là 2 điều chúng tôi đã trình bày trước đây, hôm nay xin nói tiếp về những điều khác chúng ta cần tránh khi vợ chồng có chuyện buồn giận nhau.

3. Tránh đem những phiền giận giữa vợ chồng nói cho mọi người biết.

Khi giận chúng ta thường mất khôn ngoan và dễ có những hành động tai hại, gây tổn thương cho người liên hệ, khiến mối quan hệ giữa chúng ta với người đó sút mẻ hay gãy đổ. Một khi mối quan hệ giữa người với người bị gãy đổ sẽ rất khó hàn gắn hay chữa lành, khó hơn là đánh chiếm cái thành kiên cố. Kinh Thánh dạy: *“Một anh em bị mất lòng lấy làm khó được lòng lại hơn là chiếm thủ cái thành kiên cố”* (Châm Ngôn 18:19).

Vì những hành động và lời nói khi giận rất nguy hiểm nên Kinh Thánh dạy: *“Người nào cũng phải mau nghe mà chậm nói, chậm giận, vì cơn giận của người ta không làm nên sự công bình của Đức Chúa Trời”* (Gia-cơ 1:19-20). Sứ đồ Phao-lô cũng khuyên: *“Khi anh em nóng giận thì đừng phạm tội, đừng căm giận cho đến lúc mặt trời lặn, đừng tạo cơ hội nào cho ma quỷ”* (Thư Ê-phê-sô 4:26-27, BHT). Vì những nguy hiểm đó, khi giận chúng ta cần nhờ Chúa kèm chế lời nói và hành động để sau đó không phải ân hận. Trong

quan hệ vợ chồng chúng ta lại càng cần cẩn thận hơn nữa khi buồn giận nhau, vì những điều chúng ta nói hay làm khi đang giận sẽ để lại hậu quả sâu đậm trong lòng người bạn đời, gây tổn thương cho tình cảm giữa vợ chồng.

Tránh đem chuyện riêng tư của vợ chồng nói ngay ra cho mọi người biết

Khi có điều phiền giận người phối ngẫu, chúng ta cần đến với Chúa trước hết, xin Chúa an ủi, nâng đỡ chúng ta và cầu xin Chúa giúp ta nhìn thấy lỗi của chính mình. Khi giữa hai cá nhân có nan đề, ít khi nào chỉ là lỗi của một người nhưng thường là lỗi của cả hai. Chúng ta cần đến với Chúa, với Lời Chúa để biết mình đã làm gì khiến có nan đề và xin Chúa giúp ta sửa đổi chính mình trước. Và điều quan trọng hơn là, khi giận vợ hay chồng, chúng ta không nên vội vàng đem chuyện phiền giận đó nói cho người khác biết, dù người đó rất gần với ta, như cha mẹ hay anh chị em trong gia đình, cũng không nên nói ra cho bạn bè xa gần biết. Có người khi buồn giận vợ hay chồng thì thích chia xẻ, phân bua với mọi người mình gặp, để những người đó bênh vực mình hay thông cảm với mình. Đây là điều chúng ta cần tránh, vì nó không giải quyết nan đề nhưng có thể khiến nan đề trở thành to lớn hơn.

4 .Đừng đưa mình vào chỗ khó xử, vì tuyên bố những điều mình không làm được

Như chúng ta đã thấy, vợ chồng bất đồng ý kiến hay phiền giận nhau là chuyện bình thường, vì thế chúng ta đừng phản ứng quá mạnh cũng đừng đem nói cho mọi người biết. Điều thứ tư chúng ta cần tránh khi giận nhau là đừng tuyên bố những điều quá đáng khiến sau đó chúng ta phải xấu hổ vì mình nói quá mạnh, tuyên bố những điều quá to lớn mà không thể làm thành. Chẳng hạn như, các ông khi giận để tạo áp lực với vợ thường nói: “Không chấp nhận như vậy thì làm đơn ly dị đi!” Hoặc vợ nói với chồng: “Anh không thay đổi thì tôi về với ba má, cho anh tự do cưới người khác!” Có vợ chồng khi giận nhau thì tuyên bố: “Từ nay trở đi tôi không cần tới bà!” Hay: “Tôi không cần đến ông nữa!” Có người mỗi khi giận vợ là nói: “Tôi sống một mình được, không cần đến cô nữa!” Hoặc vợ nói với chồng: “Em sẽ không bao giờ nhờ anh giúp một việc gì nữa!” Hoặc: “Không bao giờ cần tới đồng tiền của anh nữa!” Tất cả những câu nói đó đều đưa chúng ta vào thế kẹt, vì chắc chắn chúng ta không đủ can đảm làm hoặc không thể làm được như mình đã tuyên bố. Không

những thế, lời nói đó để lại tổn thương sâu đậm, người phối ngẫu sẽ khó quên và khó tha thứ.

5. ĐỪNG RÚT VÀO VỎ ỐC ĐỂ TRÁNH XUNG ĐỘT

Người ta gọi đây là phương cách của con rùa, mỗi khi vợ chồng có điều bất bình hay bất đồng ý kiến thì rút cổ lại, trốn dưới cái vỏ như cách con rùa phản ứng khi gặp nguy hiểm. Đây là những người khi buồn giận vợ/chồng thì im lặng không nói, không bày tỏ phản ứng, làm như mình không có mặt, không hiện hữu nữa.

Nếu khi giận chúng ta im lặng, không nói trong vài giây phút để kèm giữ cơn giận, để suy xét việc đã xảy ra hoặc để suy nghĩ những lời mình sẽ nói là điều tốt. Nhưng nếu chúng ta ghim buồn giận trong lòng và tự nhủ: mình sẽ không bao giờ nói, không bao giờ phản ứng gì nữa thì không tốt và là điều ta cần tránh. Hoặc nếu chúng ta im lặng, chờ cho đến khi nào hay ngày nào người kia biết lỗi và xin lỗi, rồi chúng ta mới nói chuyện, đây cũng là điều nguy hiểm cho tình cảm vợ chồng. Sự im lặng này sẽ tạo khoảng cách giữa hai người, im lặng càng lâu khoảng cách sẽ càng lớn và vợ chồng càng khó giải hòa với nhau. Hơn thế nữa, khi vợ chồng vẫn gặp nhau mỗi ngày mà không nói, không nhìn nhau, sự phiền giận giữa hai người sẽ gia tăng, khi chúng ta im lặng không nói nhưng cứ nghĩ mình đúng, mình bị tổn thương, còn người kia sai, người kia có lỗi, v.v... nỗi phiền giận trong lòng chúng ta sẽ gia tăng và vợ chồng sẽ rất khó làm hòa với nhau.

Để tránh tình trạng ‘chiến tranh lạnh’ vô cùng nguy hiểm này, khi có điều buồn phiền người bạn đời chúng ta không nên sử dụng vũ khí im lặng nhưng nên tìm thì giờ và cơ hội thuận tiện để nói ra điều mình không vui, không đồng ý để thông cảm và giải hòa với nhau ngay.

6. ĐỪNG LÀM LỚN CHUYỆN, ĐỪNG NÓI QUÁ ĐÁNG, QUÁ NHIỀU VỀ NHỮNG ĐIỀU NHỎ NHẶT, KHÔNG ĐÁNG

Nhiều người có tính hay nhớ chuyện cũ, lỗi lầm cũ của vợ/chồng và khi người đó lỡ làm điều gì mình không thích hay không vui, thì đem những lỗi lầm cũ ra nói thêm vào, làm cho lớn chuyện. Có bà vợ kiêu chọh lỡ làm mất

tiền, về nói với chồng thì chồng nói: “Em cứ làm mất tiền hoài, đi đâu cũng quên cái này, lạc mất cái kia, tổn hại ngân quỹ gia đình biết bao nhiêu, em có biết không?” Một ông chồng kia vợ dặn đi làm về nhớ mua thuốc cho con nhưng ông quên mất. Khi biết chồng quên mua thuốc cho con, bà vợ nói: “Anh thật là tệ, con đau anh không lo, không chăm sóc, em chỉ nhờ một chuyện nhỏ là mua thuốc cho con mà cũng không nhớ. Nhờ chuyện gì anh cũng quên, từ hồi nào đến giờ cái quên của anh làm hỏng bao nhiêu việc mà anh vẫn không sửa đổi. Anh có thương gì vợ con đâu!” Sau khi nói như thế, người vợ khóc òa lên, khiến ông chồng thật là ân hận và khổ tâm. Đây là những người hay làm lớn chuyện, hay nói quá đáng về những điều nhỏ nhất không đáng.

Khi vợ hay chồng làm điều làm lỗi nhưng biết lỗi và ân hận, xin lỗi, chúng ta nên tha thứ và bỏ qua, đừng nhắc đi nhắc lại làm người đó phải khổ tâm.

Chúng ta cần áp dụng lời Chúa dạy trong cách cư xử với mọi người, nhất là với người bạn đời. Sứ đồ Phao-lô viết: “*Hãy ở với nhau cách nhân từ, đầy dẫy lòng thương xót, tha thứ nhau như Đức Chúa Trời đã tha thứ anh em trong Chúa Cứu Thế*” (Ê-phê-sô 4:32)

Minh Nguyễn (tinlanh.org)

(Trích trong loạt bài Xây dựng Hôn nhân trong thế kỷ 21)

make UP IS AMAZING
TRANG ĐIỂM THẬT TUYỆT

1

MY FACE, WAKING UP
Mặt lúc mới
ngủ dậy

IT CAN COVER A LOT,
LIKE WEARY EYES AND WRINKLE SKIN
Nó che được nhiều thứ,
như mắt mệt mỏi và da nhăn nhăn :))

2

BUT IT CANNOT HELP TO HIDE
HEAVY HEART AND BROKEN MIND,
Nhưng chẳng thể giấu được
lòng tan vỡ và trí nao sồn

3

NEITHER COVER HURTS, DOUBTS, AND FEARS.
Cũng chẳng che được tổn thương, nghi ngờ, và sợ hãi.

4

BUT JESUS SAID:
 "COME TO ME, O YOU WHO ARE TIRED AND WEARY"
 Nhưng Chúa Jesus phán:
 "Hãy đến cùng Ta, hỡi ai mệt nhọc mòn mỏi..."

5

JESUS MY SAVIOR, MY LORD.
 Chúa Jesus, Đấng Cứu Chộc,
 Chúa của con.

7

HE ALONE CAN CHANGE YOUR HEART,
 SADNESS TO JOY, BROKENNESS TO HEALED AND WHOLE.

Một mình Ngài có thể thay đổi lòng bạn,
 từ đau buồn đến vui mừng, tan vỡ đến lành lặn.

8

BEFORE

AFTER

BUT MAKE-UP IS STILL AMAZING, ISN'T IT?

Nhưng mà nói gì thì nói,
 trang điểm vẫn là thứ ngẫu xì dầu :))

9

Lê Vi(Nguồn: Dori's Stories)

Đố Kinh Thánh số 71/2019

Mời quý vị cùng tham gia đố Kinh Thánh với báo Sức Mới.

Mỗi đáp án gồm 2 phần: phần trả lời câu hỏi và phần tìm địa chỉ trong Kinh Thánh. Mỗi câu trả lời đúng được 1 điểm. Trích dẫn đúng địa chỉ Kinh Thánh được 1 điểm.

Câu 1: (2 điểm)

Hãy cho biết Chúa đã kêu gọi ai trong câu sau:

Ngươi hãy ra khỏi quê hương, vòng bà con và nhà cha ngươi, mà đi đến xứ ta sẽ chỉ cho.

Câu 2:(2 điểm)

Trong số 12 môn đồ, những ai đã từ bỏ nghề nghiệp của mình để theo Chúa?

Hãy dẫn chứng Kinh Thánh

Câu 3:(2 điểm)

“Lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào nước Đức Chúa Trời.”

Qua câu Kinh Thánh trên, Chúa Giê-xu muốn đề cập đến thách thức nào chúng ta phải đối mặt khi muốn theo Chúa?

Câu 4: (2 điểm) Tìm câu Kinh Thánh phù hợp với hình ảnh sau?

Câu 5: (2 điểm)

Trước khi qua đời, Giô-suê đã nhóm hiệp dân Y-sơ-ra-ên lại và đưa ra cho họ 2 sự lựa chọn, đó là gì? Sự lựa chọn của Giô-suê là gì? Hãy dẫn chứng Kinh Thánh.

Câu 6: (2 điểm)

Hãy cho biết câu nói sau của ai?

“Dân sự của mẹ, tức là dân sự của tôi; Đức Chúa Trời của mẹ, tức là Đức Chúa Trời của tôi.”

Câu 7: (1 điểm) Tìm địa chỉ câu Kinh Thánh sau:

“Khi người đã đem chiên ra hết, thì đi trước, chiên theo sau vì chiên quen tiếng người.”

Câu 8: (2 điểm) Những hình ảnh sau nói về câu chuyện Kinh Thánh nào?

THỜI HẠN : 15.10.2019

Bài tham dự đồ Kinh Thánh xin gửi về email sucmoi@ymail.com hoặc gửi trực tiếp cho bạn Liên Nguyễn tại Aarau.

Kết quả trả lời đồ KT số 70

Tân Nguyên, Kim Trang, Lê Vi, chị Bảy, Ái Diễm: 20 điểm

Phạm Tuyết: 17 điểm

Cô Huê: 18

Cô Mỹ Dung : 19

Liên Nguyễn

Thông báo

*** Lễ báp têm, Chúa nhật 08.09.2019 tại chi hội Aarau.

*** Thông công Thiếu Nhi, Thứ bảy ngày 14.09.2019 tại chi hội Aarau.

Tin Tức

*** Hội Thánh Tin Lành Việt Nam tại Thụy Sĩ hân hoan Chúc Mừng MS Ngô Bá Tạo, Quản Nhiệm Hội Thánh, đã tốt nghiệp Cao Học Thần Đạo (M. Div) tại Viện Thần Học Báp-Tít Việt Nam Hoa Kỳ.

Lễ Tốt Nghiệp 2019 đã được tổ chức trong kỳ Đại Hội Tin Lành Báp-Tít Việt Nam Bắc Mỹ lần thứ 35, từ 04 - 07 tháng 07 năm 2019 tại Atlanta thuộc tiểu bang Georgia của Hoa Kỳ.

Xin Chúa ban đầy ơn sức mới cho MS để tiếp tục chẵn dất bày chiên của Chúa và huấn luyện người phục vụ Chúa.

*** Hội Thánh Tin Lành Việt Nam tại Thụy Sĩ hân hoan Chúc Mừng Anh Chị Andreas Saier & Lê Thị Thúy Vi đã kết hôn ngày 24.08.2019 tại Gemeinde Horgen ZH. Xin Chúa ban đầy ơn phước trên Gia Đình Mới của Anh Chị.

Liên Lạc:

Nhóm Sức Mới - Tel: 079 609 62 59

E-mail: sucmoi@ymail.com

www.facebook.com/sucmoi

“Nhưng tôi cứ làm một điều: Quên lòng sự ở đằng sau, mà bước theo sự ở đằng trước, tôi nhắm mục đích mà chạy, để giữ giải về sự kêu gọi trên trời của Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jêsu Christ.”—Phi-líp 3:14

157

THEO CHÚA

1. Lạy Cứu Chúa, con nguyện xin yêu Chúa chẳng
2. Lạy Cứu Chúa, sao Ngài không lên tiếng cho
3. Lạy Cứu Chúa, tâm hồn con thao thức suốt
4. Lạy Cứu Chúa, xin Ngài thương ban phúc cho

khi ngồi, dù gian truân con nguyện xin theo Chúa suốt
con vui? Đây ưu tư, linh hồn con mong Chúa ban
canh trâu chờ mong sao như đàn nai khao khát nước
con luôn, dù ra sao, không bội ơn Thiên Chúa ban

đường đời. Dù có lúc tâm hồn con xao xuyến cay
lời Ngài. Lạy Cứu Chúa sao Ngài yêu con đến như
nguồn trào. Lạy Giê - xu xin Ngài thương mau đến thăm
đầy tràn. Dù yếu đuối nhưng bền tâm xin Chúa luôn

đáng nhiều. Thì trung kiên con nguyện xin theo Chúa không rời.
thế ư? Đành hi sinh nên thần lương nuôi sống con người.
viếng con vì con đây đang hoài mong Chúa đến tâm này.
thứ tha, tình Cha thương, ôi tình thương không bến không bờ.

Con xin theo Chúa đến giây phút cuối cuộc đời

để đáp ân tình Ngài thương ban cho từ lâu.

Con xin tha thiết thốt lên một lần nữa

là: Con quyết luôn theo Ngài!

"Nhưng ai trông đợi Đức Giê-hô-va thì chắc được Sức Mới,

Đất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt nhọc,

Đi mà không mòn mỏi."

Ê-sai 40 : 31

Địa điểm thờ phượng Chúa hằng tháng tại từng khu vực :

Lausanne : Paroisse réformée de St. Jacques, Avenue du Léman 26, 1005 Lausanne.

Genève : Paroisse protestante Servette-Vieux, Avenue Wendt 55, 1203 Genève.

Aarau : Gemeinschaftszentrum Telli, Girixweg 12, 5004 Aarau.

St. Gallen: Evangelisch-Reformierte Kirchgemeinde Tablat, Lettenstr. 16,
9008 St. Gallen.

Lưu ý: Ngày và giờ thờ phượng Chúa xin liên lạc với Mục sư.

Địa chỉ : Mục sư Ngô Bá Tạo, Chemin Wilhelm Kutter 49, 2503 Biel/Bienne.

Tel. 032 365 33 36

Natel: 079-673 44 28

E-mail: ngobatao@hotmail.com

Trang web: nguồn-sống.com